

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2012 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Staszekiewicz

Protokolant: Arkadiusz Orzechowski

po rozpoznaniu w dniu 07 grudnia 2012r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **H. Z.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.**

na skutek odwołania od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.** z dnia 07 marca 2012 r., znak (...) w przedmiocie zasiłku chorobowego

oraz od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.** z dnia z dnia 03 lipca 2012 r., znak (...) w przedmiocie świadczenia rehabilitacyjnego

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 07 marca 2012 r., znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy H. Z. prawo do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy z dnia 10.09.2011 r. w wysokości 100 % podstawy jego wymiaru,

II. oddala odwołanie wnioskodawcy H. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 03 lipca 2012 r., znak (...);

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca H. Z. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 07 marca 2012 r., znak (...), na podstawie której strona pozwana odmówiła mu prawa do zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy w wysokości 100 % podstawy jego wymiaru. Uzasadniając odwołanie wnioskodawca wskazał, że protokół powypadkowy został sfałszowany, albowiem piąty punkt został wpisany bez jego wiedzy oraz bez jego podpisu. Pracodawca pozbawił go możliwości odwołania się od protokołu powypadkowego.

Strona pozwana wniosła o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują ubezpieczonemu, gdy wyłączną przyczyną wypadków, o których mowa w art. 3, było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub skutek rażącego niedbalstwa. Z przeprowadzonego postępowania wynika, że zdarzenie z dnia 10 września 2011 r. uznano za wypadek przy pracy, lecz stwierdzono, że wyłączną przyczyną wypadku było nie zachowanie należytej ostrożności przez wnioskodawcę. Wobec tego słuszna jest decyzja odmawiająca wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy w wysokości 100 % podstawy jego wymiaru.

Wnioskodawca złożył ponadto odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 03 lipca 2012 r., znak (...), mocą której strona pozwana przyznała mu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 10 czerwca 2012 r. do dnia 06 listopada 2012 r. w wysokości 75 % podstawy wymiaru. W uzasadnieniu wskazał, że nie zgadza się z decyzją lekarza orzecznika z dnia 28 czerwca 2012 r., że przysługuje mu 75 % świadczenia rehabilitacyjnego w związku z ogólnym stanem zdrowia, a nie wypadkiem przy pracy.

Strona pozwana wniosła o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu strona pozwana powołała się na przepis art. 477⁹ § 3¹ kpc, zgodnie z którym sąd odrzuca odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Strona pozwana podniosła, że wnioskodawca nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Ponadto strona pozwana wskazała, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 2 ustawy wypadkowej świadczenie rehabilitacyjne z tytułu wypadku przy pracy lub chorobowy zawodowej przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. W myśl art. 9 ust. 1 powołanej ustawy świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje w wysokości 100 % podstawy wymiaru. Lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 28 czerwca 2012 r. ustalił, że w przypadku wnioskodawcy – w związku z rokowaniem odzyskania zdolności do pracy – istnieją okoliczności uzasadniające ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 5 miesięcy. W orzeczeniu nie stwierdzono, że niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. W związku z tym, na podstawie tego orzeczenia, organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 10 czerwca 2012 r. do dnia 06 listopada 2012 r. w wysokości 75 % podstawy wymiaru.

Sprawy dotyczące tych odwołań zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia w oparciu o przepis art. 219 kpc.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bezspornym jest, że w dniu 10 września 2011 r. H. Z. był zatrudniony w firmie (...) K. Ł. z siedzibą w (...) na stanowisku pracownika budowlanego.

W dniu 10 września 2011 r. H. Z. pracował na budowie i zajmował się zakładaniem szalunków. Po drugiej stronie wykopu, w odległości około 10 – 12 metrów, pracował jego brygadzysta A. K., który spawał kątowniki. W pewnym momencie A. K. zawołał H. Z., aby przyszedł i pomógł mu spawać.

Dowód: zeznania świadka A. K. k. 98v-99,

zeznania wnioskodawcy H. Z. k. 23v-24;

H. Z., udając się do A. K., wszedł do korytarza, gdzie znajdował się dół technologiczny. W dole tym było ustawione rusztowanie (...), na którym leżały blaty szalunkowe. Blaty te były ruchome, nie były w żaden sposób przymocowane do tego rusztowania.

Dowód: zeznania świadka A. K. k. 98v-99,

zeznania wnioskodawcy H. Z. k. 23v-24;

Kiedy H. Z. przychodził po tych blatach, to wówczas rozsunęły się one i spadł do dołu technologicznego, między rusztowania. Następnie sam wyszedł na poziom, z którego spadł, po czym A. K. i inni pracownicy pomogli mu wydostać na górę z tego korytarza.

Dowód: zeznania świadka A. K. k. 98v-99,

zeznania wnioskodawcy H. Z. k. 23v-24;

Przed tym zdarzeniem dół technologiczny, gdzie ustawione było rusztowanie (...), na którym leżały blaty szalunkowe, nie był w żaden sposób zabezpieczony. Nie było tam barier, taśm ani znaków zakazujących przechodzenie. Nad tym dołem, po tych blatach, przechodzili inni pracownicy, w tym brygadzysta A. K.. Pracodawca ani nikt w jego imieniu nie zakazywał pracownikom, w tym H. Z., przechodzenia nad tym dołem technologicznym po blatach ułożonych na rusztowaniu. Dopiero po upadku H. Z. dół ten został zabezpieczony barierami i umieszczono tam znaki ostrzegawcze.

Dowód: zeznania świadka Z. S. k. 68v-69,

zeznania świadka P. J. k. 69-69v,

zeznania świadka W. B. k. 100-100v,

zeznania wnioskodawcy H. Z. k. 23v-24;

W dniu 01 grudnia 2011 r. pracodawca sporządził protokół nr (...) r. dotyczący ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy z dnia 10 września 2011 r. z udziałem H. Z.. W protokole tym uznano zdarzenie za wypadek przy pracy, lecz nie wypełniono wszystkich rubryk w punkcie 5 protokołu, dotyczącym ustalenia przyczyn wypadku. H. Z. został zapoznany z treścią tego protokołu, po czym został on przesłany do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L..

Dowód: kopia protokołu (z datą wpływu do ZUS 11.01.2012 r.) w kopercie na k. 22,

zeznania świadka A. C. k. 99-100,

zeznania wnioskodawcy H. Z. k. 23v-24;

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. zwrócił ten protokół pracodawcy - (...) K. Ł. z siedzibą w (...) w celu uzupełnienia. Wówczas została uzupełniona rubryk w punkcie 5 protokołu poprzez zapis, że „poszkodowany drogę niebezpieczną (przez wykop) naruszył przepis o ochronie życia i zdrowia”. H. Z. nie został zapoznany z treścią tego uzupełnionego protokołu, po czym został on przesłany do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L..

Dowód: kopia protokołu (z datą wpływu do ZUS 15.02.2012 r.) w kopercie na k. 22,

zeznania świadka A. C. k. 99-100,

zeznania wnioskodawcy H. Z. k. 23v-24;

W wyniku zdarzenia z dnia 10 września 2011 r. H. Z. doznał urazu w postaci skręcenia stawu skokowego lewego.

Dowód: kopie protokołu w kopercie na k. 22,

zeznania wnioskodawcy H. Z. k. 23v-24;

Podczas badania w dniu 28 czerwca 2012 r. przez lekarza orzecznika ZUS, lekarz ten rozpoznał u H. Z. zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa z zespołem bólowym, wypukliny j.m. L3/4, L4/5.

Dowód: opinia lekarska w dokumentacji orzeczniczo – lekarskiej ZUS.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu, odwołanie wnioskodawcy od decyzji z dnia 07 marca 2012 r., dotyczącej prawa do zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy, zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2009.167.1322 j.t.), z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługują następujące świadczenia:

1)"zasiłek chorobowy" - dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową;

2)"świadczenie rehabilitacyjne" - dla ubezpieczonego, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy.

Stosownie do treści art. 9 ust. 1 tej ustawy, zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego przysługują w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

Zdarzenie z dnia 10 września 2011 r. z udziałem wnioskodawcy zostało uznane przez pracodawcę, w protokole powypadkowym, za wypadek przy pracy i strona pozwana nie kwestionował takiego zakwalifikowania tego zdarzenia w zaskarżonej decyzji z dnia 07 marca 2012 r. Strona pozwana wydając decyzję z dnia 07 marca 2012 r. oparł się natomiast na regulacji zawartej w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, zgodnie z którą świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują ubezpieczonemu, gdy wyłączną przyczyną wypadków, o których mowa w art. 3, było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa. Przepis ten reguluje bowiem sytuację, w której ubezpieczony nie uzyska świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego, w tym zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego, pomimo uznania danego zdarzenia za wypadek przy pracy. Strona pozwana wydając tą decyzję oparła się na uzupełnionym zapisie w punkcie 5 protokołu, że „poszkodowany drogą niebezpieczną (przez wykop) naruszył przepis o ochronie życia i zdrowia”, uznając tym samym, że wyłączną przyczyną wypadku było nie zachowanie należytej ostrożności przez wnioskodawcę.

W ocenie Sądu, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nie można zgodzić się z takim stanowiskiem strony pozwanej. Należy w tym miejscu wskazać, że jednym z warunków odmowy świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego jest, aby „naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia było wyłączną przyczyną wypadków. Wyłączność należy oceniać według kryterium prawa cywilnego, zatem w granicach normalnego związku przyczynowego, a zatem z wyłączeniem sytuacji, gdy pochodząca od ubezpieczonego przyczyna pozostawała tylko w przypadkowym związku przyczynowym z powstaniem wypadku przy pracy. W orzecznictwie stwierdza się z kolei, że wyłączność oznacza, że pracodawca w żaden sposób nie przyczynił się do wypadku. Niemniej zasadna wydaje się, oprócz zachowania samego poszkodowanego, ocena całokształtu okoliczności zdarzenia, w tym zwłaszcza zachowań innych jego uczestników oraz zaniedbań organizacyjno-technicznych pracodawcy. Jeśli chodzi o podmiot, na którym spoczywa ciężar udowodnienia przedmiotowej okoliczności, to wprawdzie w ustawie kwestia ta nie została jednoznacznie ustalona, lecz wydaje się, że w sprawach dotyczących świadczeń wypadkowych okoliczności mające znaczenie dla omawianego zagadnienia powinien udowodnić ZUS” (patrz Krzysztof Ślebza, komentarz do art. 21 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych opublikowany w systemie LEX).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela stanowisko, iż wyłączność oznacza, że pracodawca w żaden sposób nie przyczynił się do wypadku. W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie sposób natomiast stwierdzić, iż pracodawca nie przyczynił się do wypadku z dnia 10 września 2011 r. Ze zgodnych i wiarygodnych zeznań wnioskodawcy oraz świadków Z. S., P. J. i W. B. wynika bowiem, że miejsce, w którym doszło do wypadku, nie było w żaden sposób zabezpieczone przez pracodawcę poprzez zamontowanie tam znaków ostrzegawczych, czy też barier bądź taśm uniemożliwiających przejście. Takie zabezpieczenia i znaki zostały tam umieszczone już po zdarzeniu. Ponadto pracodawca ani osoby przez niego wyznaczone do nadzorowania pracy pracowników nie

zakazywali przechodzenia po tym rusztowaniu i blatach. Było to przejście powszechnie używane przez pracowników, w tym brygadzystę A. K.. Wprawdzie przesłuchany w charakterze świadka A. K. zaprzeczył tym okolicznościom, ale Sąd nie dał wiary jego twierdzeniom w tej części. Znamienne jest bowiem, iż z treści zeznań tego świadka wynika, że widział on, jak bezpośrednio przed zdarzeniem wnioskodawca idzie w jego kierunku i zamierza przejść właśnie po tych blatach umieszczonych na rusztowaniu. Świadek zeznał, że nie zareagował na takie zachowanie wnioskodawcy, bo myślał, że przejdzie.

Powyższe okoliczności skutkowały zmianą zaskarżonej decyzji z dnia 07 marca 2012 r. i orzeczeniem jak w pkt. I wyroku (art. (art. 477¹⁴ § 2 kpc).

Sąd uznał z kolei, że odwołanie wnioskodawcy od decyzji z dnia 03 lipca 2012 r., mocą której strona pozwana przyznała mu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 10 czerwca 2012 r. do dnia 06 listopada 2012 r. w wysokości 75 % podstawy wymiaru, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona pozwana oparła się wydając tą decyzję na treści art. 9 ust. 1 powołanej ustawy wypadkowej, w myśl którego świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje w wysokości 100 % podstawy wymiaru. Wskazała, że wprawdzie lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 28 czerwca 2012 r. ustalił, że w przypadku wnioskodawcy – w związku z rokowaniem odzyskania zdolności do pracy – istnieją okoliczności uzasadniające ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 5 miesięcy. W orzeczeniu tym lekarz orzecznik nie stwierdził jednak, aby niezdolność do pracy pozostawała w związku z wypadkiem przy pracy i z tych względów nie było podstaw do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 10 czerwca 2012 r. do dnia 06 listopada 2012 r. w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

Sąd podzielił powyższe stanowisko strony pozwanej. Z analizy treści opinii lekarskiej, znajdującej się w dokumentacji orzeczniczo – lekarskiej ZUS, wynika, że lekarz orzecznik ZUS podczas badania w dniu 28 czerwca 2012 r., rozpoznał u wnioskodawcy wyłącznie zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa z zespołem bólowym, wypukliny j.m. L3/4, L4/5. Nie stwierdził żadnych schorzeń w zakresie lewej nogi wnioskodawcy, a w wyniku zdarzenia z dnia 10 września 2011 r. doznał on przecież urazu w postaci skręcenia stawu skokowego lewego. Lekarz orzecznik nie stwierdził przy tym związku pomiędzy rozpoznany schorzeniem kręgosłupa, a wypadkiem przy pracy. Wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS.

Z tych względów Sąd uznał, że prawidłowo strona pozwana przyznała wnioskodawcy prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 10 czerwca 2012 r. do dnia 06 listopada 2012 r. w wysokości 75 % podstawy wymiaru.

Powyższe okoliczności skutkowały oddaleniem odwołania i orzeczeniem jak w pkt. II wyroku (art. (art. 477¹⁴ § 1 kpc).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc oraz na podstawie przepisu § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu i zasądził na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.